

W toku procedury prowadzącej do wydania zaskarżonego rozporządzenia służby Komisji zgodziły się zamienić cła ad valorem na minimalne ceny przywozowe, co zostało potwierdzone w zaskarżonym rozporządzeniu.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą, że kontrola wyrwykowa norweskich producentów eksportujących, ograniczona do producentów dokonujących wywozu i wykluczająca niedokonyjących wywozu hodowców i niezajmujących się produkcją eksporterów, nie była wymierna dla struktury gałęzi norweskiego przemysłu dotyczącej łososia, oraz była niespójna z poprzednimi decyzjami w przedmiocie kontroli wyrwykowej norweskiego rynku łososia.

Ponadto, skarżące podnoszą, że pozwana nie zastosowała zasady niższego cła zawartej w art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Zdaniem skarżących średni ważony margines dumpingu był niższy od średniego ważonego marginesu szkody, a zatem minimalna cena przywozowa i nałożone cło powinny być zostać ustanowione na podstawie średniego ważonego marginesu dumpingu, a nie na podstawie średniego ważonego marginesu szkody. Co się tyczy obliczenia minimalnej niedumpingowej ceny przywozowej skarżące utrzymują, że zastosowanie do celów przeliczenia NOK na EUR trzyletniego średniego kursu wymiany zamiast średniego kursu wymiany w okresie objętym dochodzeniem sztucznie zawiżyło minimalną niedumpingową cenę przywozową.

Poza tym skarżące twierdzą, że minimalna niedumpingowa cena przywozowa dla filetów z łososia nie została oparta na reprezentatywnych danych, a także, że została ustalona z naruszeniem art. 3 ust. 5 i art. 20 rozporządzenia podstawowego oraz z naruszeniem zasad dobrej administracji, uzasadnionych oczekiwań oraz prawa do obrony.

Wreszcie, skarżące zwracają uwagę, że ocena szkody i jej przyczyn jest błędna. Po pierwsze, dokonując analizy szkody pozwana oparła się na całości przywozu jako „przywozie objętym dumpingiem”, nie zważając na fakt, że jedno z przedsiębiorstw zostało uznane za niestosujące praktyk dumpingowych. Po drugie, wyraźny spadek średnich cen sprzedaży w przemyśle wspólnotowym był wynikiem nie przywozu, lecz przeliczeń GBP na EUR, gdyż wszyscy objęci kontrolą wyrwykową wspólnotowi producenci prowadzili działalność w Zjednoczonym Królestwie. Po trzecie, pozwana nie dokonała w sposób prawidłowy oceny wpływu, jaki rosnące koszty produkcji we Wspólnocie mogły mieć na sytuację wspólnotowego przemysłu.

(¹) Dz.U. 2006 L 15, str. 1.

(²) Dz.U. 1996 L 56, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2006 r. — DeTeMedien przeciwko OHIM (suchen.de)

(Sprawa T-117/06)

(2006/C 143/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DeTeMedien Deutsche Telekom Medien GmbH (Frankfurt, Niemcy) (Przedstawiciele: J. Fesenmair i I. Gehring, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 stycznia 2006 r. w postępowaniu w sprawie odwołania R 287/2005-1

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „suchen.de” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 38 i 42 (zgłoszenie nr 3 915 329)

Decyzja eksperta: częściowa odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania

Podniesione zarzuty: Znak towarowy przedstawiony do rejestracji posiada charakter odróżniający i nie jest wyłącznie opisowy; w konsekwencji jego rejestracja nie napotyka na jakąkolwiek z bezwzględnych podstaw odmowy przewidzianych w art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr40/94 (¹).

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1)